

SZILÁGYI-NAGY ILDIKÓ
Újraindítás

Szilágyi-Nagy Ildikó
(Veszprém, 1978):
író. Fejér megyében él.
Szépirodalmi írásai 1998
óta jelennek meg. Köte-
tei: *Valami jó testnyílás*
(elbeszélések, 2007),
Emma Ovary, Hatször
gyorsabban ő! (regény,
2008), *A bazsarózsa*
lampion. Kísértethistó-
ria (regény, 2018). *Az*
oroszlán tapintása. 365+1
történet (öröknaptár,
2019). Bemutatott műve:
Változó játékok/Changing
games (Pilvax Players,
New York, USA, Trans
Art Area Gallery, 2011)
Az irodalom mellett
egészségfejlesztéssel is
foglalkozik.

Ani épp leült öt percre, hogy megreggelizzen. Munka előtt még túl korán volt a gyomrának ahhoz, hogy teán kívül bármit befogadjon. Délelőtt már szívesen ivott tejeskávét vajjal, és valamilyen édes süteményt evett hozzá. Úgy gondolta, a munkahelyén mindig jól jönnek a plusz kalóriák, úgyszintén elégeti őket azonnal. Épp a szájához emelte volna a kávéját, amikor, kopogás után, középkorú férfi nyitott be a nővérszobába:

– Jó napot! Anyámért jöttem.

Ani csodálkozott, mert innen nem szoktak gyógyultan kivinni beteget, sőt, élve sem. Csak néhány legendás példa maradt fenn az évtizedek távlatából, melyre alapozva egyesek Mária-vonalat emlegettek a Hospice Ház alatt húzódnak. De jogosan merült fel a kérdés a Mária-szkeptikusokban, hogy a többi beteget miért is nem gyógyítja meg a Mária-vonal.

– Hogy hívják az édesanyját?

– Kutai Rozália.

Ani, bár tudta, mi következik, egy pillanat türelmet kért, átment az orvosi szobába a néni papírjaiért, és pár szót váltani az orvossal, majd visszatérve mondta:

– Sajnálom, az édesanyja meghalt.

– Akarom mondani, a papírjaiért – helyesbített a férfi szenvtelen hangon.

– A zárójelentését most készíti a doktornő. Addig menjen át a patológiára, kérem, ahol megkapja a boncolási jegyzőkönyvet.

A férfi kikökökkent eddigi nyugalmából:

– Felboncolják anyát? De hát koporsós temetés lesz! Hogy fog kinézni?

– Ne aggódjon, visszatöltik a szerveket a testbe.

– De engem erről meg sem kérdeztek!

– Magyarországon kötelező a kórboncolás. Nem szerette volna? Lehetőség van mellőzési kérelmet benyújtani. De azt hiszem, most már késő.

– Valószínűleg. Mindegy, köszönöm! – mondta a férfi búcsúzásképpen, Ani pedig visszatért a kávézáshoz. Alighogy befejezte, és kikészítette a nővérpulthoz a zárójelentést, már vissza is tért a férfi, és kopogott az orvosi szoba ajtaján, ahonnan semmi válasz nem érkezett. Ani tudta, hogy a doktornő bent van, de lapít, mert felismeri a kopogásról, hogy nem valamelyik kolléga, hanem idegen szeretne bemenni, arra pedig most nincs ideje.

– Itt van a zárójelentés nálam! – fordult a férfihez.

– De kérdezni akarok valami!

Ani nem tudta hirtelen, hogyan mentse ki a doktornőt, mert azt nem mondhatta, hogy nincsen bent, hiszen lehet, hogy hamarosan kijön a szobából a férfi szeme láttára.

– Miben segíthetek? – vette föl Ani az angyali türelem álarcát.

– Miért van itt az, hogy a halál oka szepszis? Mikor anyámnak csontrákja volt? – lobogtatta a férfi a boncolási jegyzőkönyvet.

– Ezt állapította meg a patológus.

– Hát ez nagyon érdekes! – fortyant föl a férfi – Akkor azt itt kapta? Itt fertőzték meg az anyámat?

– Ezt hogy érti? – értetlenkedett Ani.

– Szepszis az egy fertőzés, nem? Anyám meg csak rákos volt. Maguk itt biztos koszban meg mocsokban tartották, és elkapott valamit.

– Ilyen nézőpont is lehetséges – mondta nyugodt hangon Ani, és már szeretett volna a dolgára sietni.

– Maguk ölték meg az anyámat! – emelte föl a hangját a férfi. Háta mögött az orvosi szoba ajtaja óvatosan, résnyire kinyílt, majd visszacsukódott halkán.

Ani erre kicsit bosszús lett, mert nem akart hosszas beszélgetésbe bonyolódni.

– Az édesanyja nagyon beteg volt, több kemoterápia után érkezett, legyengülve. Nézze, itt van a papírjaiban is, amikkel érkezett, hogy leukocitózis. A szepszis az nem olyan, mint az influenza, hogy elkapja az egészséges ember is. Már meg van ágyazva neki a szervezetben. A véráramba baktériumok jutnak, ezek egészséges embernek nem okoznak problémát, de az ön édesanyja már terminális rákos beteg volt, kemoterápia miatt legyengülve.

– Ez a vérmérgezés? Amit kap az ember, ha rozsdás késsel vágja el a kezét?

– Olyasmi, de nem egészen – nyugodott bele Ani, hogy nem tudja a dolgát végezni, és megadóan folytatta:

– Szisztémás gyulladásos válasz szindróma.

– Akkor miért nem adtak neki antibiotikumot?

– Orvosi kérdésekben nem vagyok illetékes, tessék átnézni a zárójelentést – mondta Ani –, de azért ilyen esetekben lehet tudni, hogy ha már szeptikus sokk alakul ki, akkor ilyen állapotban, ebben a korban, az antibiotikum már annyi, mint halottnak a csók – csúszott ki Ani száján.

– Úgy érti, az anyám azért halt meg, mert maguk lemondtak róla?

– Nem azért. Hanem mert kilencvenöt éves volt, és itt volt az ideje – zárta le Ani, és meglepésére a férfi ebbe bele is nyugodott, de ennek ellenére még tovább fűzte a beszélgetést:

– Egyébként tényleg itt volt az ideje. A legjobbkor halt meg.

– Szép kort élt meg – próbálta Ani sablonokkal végstádiumba juttatni a társalgást.

- Az örökségből tudok venni házat. Újrakezdem az életem. Végre nem kell a kísértetházban laknom!
- Ani önkéntelenül is kérdő tekintettel nézett a férfi szemébe, aki ezt bátorításnak vette:
- Úgy értem, a feleségem kísért a házban. Özvegy vagyok.
- Meg kell válni a holmijától – tanácsolta Ani az özvegy rutinjával.
- Az nem segít.
- Otthon halt meg? – vetette közbe Ani, amikor érzékelte a hosszúnak ígérkező csöndet.
- Igen. Most is minden reggel látom őt, ahogy a konyhapadlón fekszik vértócsában, vérmaszatos, fehér arccal, kék szájjal.
- Baleset?
- Nem. Én öltem meg.
- Mikor történt? – puhatolózott Ani, és a gyilkosságért járó börtönbüntetés hosszát találgatta.
- Most novemberben. Öngyilkos lett.
- Akkor mégsem maga ölte meg!
- De nem tudtam megakadályozni. Visszatekintve, többször is megakadályozhattam volna. Reggel mentem a konyhába. Már nem volt mellettem az ágyban, gondoltam, hogy csinálja a reggelit a gyerekeknek. Ott feküdt a kövön. Felvágta az ereit, de még élt. Azonnal fogtam a mobilomat, hogy hívom a mentőt, de közben jött a nagyobbik lányom. Nem akartam, hogy meglássa. Azt mondtam, nem lehet a konyhába jönni, mert eltörött egy pohár, és a szilánkokat még nem takarítottam fel. „Hol van anya?“, kérdezte a Betti, mondtam, hogy anya nincs jól, kell hívnom az orvost. Erre hisztizni kezdett, hogy „Anyát akarom!“, meg „Éhes vagyok!“. Betessékeltem a szobájába, és hívtam a mentőt, de addigra már vagy öt perc eltelt, a kisbabánk is sírni kezdett. Még bevitték a kórházba, de már túl sok vért veszített, állítólag hajnal óta feküdt a konyhában. Meghalt egy órán belül. Hagyott búcsúlevelet, amiben azt írta, hogy ő nem elég jó anya.
- Ezt vajon honnan gondolta?
- Nem tudom. De az tény, hogy sokszor nem volt a helyzet magaslatán. Előfordult, hogy annyira elúszott a gyerekekkel, hogy este nem volt vasalt ingem, inkább felkelt reggel, hogy gyorsan kivasalja, mielőtt elindulok. Fél éve, mióta a kicsi megszületett, már nem is főzött minden nap, ugyanazt ettük két napig. Magát is elhanyagolta, kiszáradt a keze, a lábán is gyakran száraz volt a bőr. Sajnálta azt az egy percet, hogy testápolót használjon, pedig tudta, hogy utálok, ha egy nőnek csúnya a keze. De a gyerekekkel szerintem nem volt baj, mindent meg tudott csinálni egyedül, időre. Mire hazajöttem, a lányaim már megfürdetve, tiszta ruhában vártak a vacsoraasztalnál.
- Sokáig szokott dolgozni? – kérdezte Ani, mert nem tudta, hogy mit szóljon az esetre.
- Ötig, de utána még útközben el szoktam intézni ezt-azt. Haverokkal találkozom, beugrok a zenéboltba, van-e valami újdonság. Tudja, annak megvan a hangulata, nem olyan, mint neten vásárolni. Letudom az edzőtermet. Nyolc körül szoktam hazaérni.
- Értem. Mennyi idős a kisbaba?
- Akkor féléves volt, most nyolc hónapos.
- Lehet, hogy a feleségének szülés utáni depressziója volt?
- Igen, mondták. De hát jött rendszeresen a védőnő. Nem ismerte föl? Vagy én miért nem ismertem föl?
- Most maga neveli a gyerekeket? – kérdezte Ani, mert megint nem tudta, hogy mit mondjon.
- Igen. Persze, kell segítség, van egy jó bébiszitterem, aki elhozza őket a bölcsődéből, óvodából. Én nem érnék oda.
- Gyerekeket nagyon megviselte, gondolom.
- Nem is annyira a gyerekeket, inkább engem. Azért lesz jó, hogy elköltözhetek végre a házból. Ezzel megnyomom a reset gombot az életemen. Semmit sem viszek át az új házba, hiszen minden csak a feleségemre emlékeztet.
- De a gyerekeit csak nem hagyja ott? – szaladt ki Ani száján, és meg is jegyezte magában, hogy ma már másodszer beszélt átgondolatlanul.
- Nem, őket nem – mondta a férfi, majd gyorsan elköszönt.
- Az orvosi szoba ajtaja óvatosan kinyílt.
- Mi volt a probléma? – kérdezte a doktornő.
- Rossz időszaka volt.
- Ja, kinek nincs. Köszönöm – és már be is csukódott az ajtó.
- Ani kinézett az ablakon. A parkolóban a férfi még üldögélt kicsit a zárójelentést böngészve, majd szürke autóját elnyelte a szürke horizont.